

PETR BOČEK
**S PLÍSNÍ
NA RTECH**

2025

NAKLADATELSTVÍ
GOLDEN DOG

S PLÍSNÍ NA RTECH

Text © Petr Boček, 2025

Obálka © Michal Březina, 2025

Redakce: Veronika Fiedlerová

Korektury: Barbora Vaňková

Sazba a grafické zpracování: Michal Březina

Sazba eknihy: David Konečný

Vydalo nakladatelství Martin Štefko – Golden Dog v roce 2025

Svatojanská 703, 382 32 Velešín

www.goldendog.cz

1. vydání

Vytiskla TISKÁRNA PROTISK, s.r.o.

Rudolfovská 617, 370 01 České Budějovice

www.protiskcb.cz

ISBN 978-80-53027-21-2

ISBN 978-80-53027-22-9 (PDF)

ISBN 978-80-53027-23-6 (EPUB)

ISBN 978-80-53027-24-3 (MOBI)

Ta plíseň hrobová tě, milý, neděsí?
(Augustin Eugen Mužík)

UMRLČÍ LOŽE

Klečel u lůžka a tiše se modlil. Na posteli nehybně spočívalo ženské tělo.

Betty.

Vždycky v ní dřímalo něco nadmíru důstojného, až aristokratického, a zůstalo jí to i v okamžiku smrti. Přes prožitou hrůzu vlastního zániku její tvář vyjadřovala stoický klid. Je pravda, že s ní mírně manipuloval. Zatlačil jí víčka, protože v těch nehybných očích cítil cosi jako výčitku. Podvázal bradu, aby ji nehyzdila rozvalená ústa. Jemné ruce složil pietně křížem na hrud'. Přišla mu krásná v celé té nehybnosti, přestože byla o tolik let starší.

V koutku oka mu vyrašila slaná krůpěj. Ano, bylo mu jí líto. Věnovala mu tolik péče, starostlivosti. Ale osud je osud. Tomu neutečete.

Ze salónu se ozvalo odbíjení sloupkových hodin. Cukl sebou. To už je jedenáct? Místnost osvětloval jen mihotající plamének svíčky. Stěny jako by se v jeho komíhání rozpohybovaly. Vlnily se a houpaly v rytmu vídeňského valčíku.

Náhle zaslechl šramot před domovními dveřmi. A zas. A znova. Ted? Uprostřed noci? Zloději?

Vstal a obezřetně se vydal k hlavnímu vchodu. Když pohlédl špehýrkou ven, nespatrił nikoho.

„Haló!“ vykřikl. „Kdo jste? Co chcete?“

Odpovědí mu byl jen mrtvý klid. Snad jen nějaké mámení rozjitřených smyslů...

Nadechl se, odemkl a prudce otevřel dveře. Tmu venku ředil mlžný opar. Dýchl na něj chlad. Nikde nikdo.

Už chtěl zabouchnout dveře s tím, že se mu to opravdu jen zdálo, když tu si povšiml malé obálky ležící na prahu.

Tak přece jen tu někdo byl...

Sehnul se a psaníčko uchopil mezi prsty. Panovala příliš velká tma na to, aby mohl text ihned přečíst. Přenesl ho tedy do salónu, povysunul knot petrolejové lampy a u karetního stolku ho začal studovat. Tak dopis. A zrovna dnes. A zrovna teď. Podivné.

Žádná adresa. Tedy možná omyl.

Zevnitř vytáhl zažloutlý lístek. Jako by z něj zavanul známý odér. Levandulové mýdlo. Cosi se mu vybavilo. Cosi znepokojujícího.

Zaostřil zrak na drobné písmo.

„Vím, co se dnes stalo, drahý,“ stálo tam, „neváhej a okamžitě přijď na známé místo. Čekám.“

Podpis chyběl. Ale ani tam nemusel být, moc dobře věděl, komu ten rukopis patří.

Ale nabízely se jiné, podstatnější otázky: Co ví? Jak to, že ví? A co vlastně chce?

Vybavil si Sofiny jemné rysy, alabastrovou pleť, fascinující tělo... Uvědomil si, že už je volný. Že už ho nepoutají okovy manželství. Betty, ta starostlivá Betty, je už přece na pravdě boží. Zatím to ještě kromě něj nikdo neví, pro doktora nechá poslat až ráno, ale to už na tom neodvratném faktu nic nezmění.

Ano, sladká Sofie... Hmmm... Nezapomněla na něj.

Ale co ví? A jak to, že ví?

* * *

Hodil na sebe plášť, neboť noci už byly mrazivé. Stál téměř u domovních dveří, když si vzpomněl na umrlčí lože. Nemůže jen tak odejít. Má své povinnosti.

Vrátil se tedy a vkročil do ložnice.

Ležela tam, smířená s osudem. Až mu jí začalo být líto. Ale technicky vzato, nešlo o ni. Ona už zůstala trvale nehybná. Zato svíčka mohla celý majetek, nyní už jeho majetek, proměnit v ruiny. Naslinil si prsty a zamáčkkl knot. Místnost se zalila temnotou.

„Odpočívej v pokoji!“ zašeptal a vykročil vstříc nočnímu dobrodružství.

* * *

Obvyklé místo jejich někdejšího setkávání se nacházelo jen jeden blok od jejich vily. Šel víceméně po paměti. Ulice byly skoro temné, jen na nároží skomírala jediná slabě syčící plynová lucerna. Její světlo se navíc odráželo od drobných kapének tvořících mléčný závoj mlhy. Už spatřil onu zeď a za ní nejasné, spíš jen tušené siluety tují, jalovců a cypřišů.

Ted' se tam cosi zavlilo.

Ano, postava se světélkem v ruce. A kolébala se ze strany na stranu, jako za starých dobrých časů, jako za dob jejich schůzek.

Ach, Sofie! Nezapomněla!

Přidal do kroku a tlumeně zašeptal: „Drahá!“

Asi ho nezaslechla, neboť světlo se dalo do pohybu.

Následoval ho jak zmámená mūra. Vůbec netušil, kam míří.

Znovu před očima viděl její labutí šíji, hladké ruce, roztomilé prstíky a výrazné rudé rty. Jak bez ní mohl ty tři roky vydržet? Jak?

Plamének ho vedl temnotou, on za ním šel, šel a šel, automaticky, bez vědomé kontroly, jako zhy-pnotizované médium...

Pak světlo zakomíhalo a zmizelo.

Když doběhl k onomu místu, spatřil v kamenné zdi otevřené okované dveře. Neváhal ani vteřinu a vplul dovnitř.

* * *

Ocitl se v místnosti, která jako by byla přesnou kopií jeho vlastní pracovny. V krbu plápolal oheň, na římse byly vystaveny porcelánové dýmky. Prostor mezi okny zdobila temná krajinka. Vyplétané proutěné křeslo se ještě mírně pohupovalo.

Zpoza paravánu s orientálními motivy zazněl známý hlas: „Vítám tě. Jsem ráda, že jsi přišel.“

A pak se před ním vynořila.

Krásná, ztepilá, jen se smutkem ve velkých očích.

„Sofie...“ vydechl.

„Vím, co se stalo,“ řekla.

„A jak je možné, že to víš, když...“

„Vím to,“ zopakovala až s dětskou umíněností, „a je mi to líto.“

„Líto?“ nevěřicně se zeptal. Vždyť právě kvůli Betty ji tenkrát opustil!

„Znám to. Jak to bolí, když tě někdo přestane mít rád.“ Hlas se jí zachvěl.

„Ale já tě přece nikdy nepřestal... Chápej, byla to nutnost.“ Očima se vpíjel do její postavy. Začal ho ovládat chtíč.

„Teď se můžu vrátit. Můžu. Už napořád.“

„Ty? A napořád?“

Začala odbíjet půlnoc. Ten zvuk vycházel z důvěrně známých sloupkových hodin stojících na ebenové šperkovnici v jejich salónu.

Za paravánem se rozlehl slabý dětský pláč.

„Promiň,“ řekla se starostlivým výrazem ve tváři, „musím nakojit dítě.“

A vklouzla za zástěnu.

Byl zmaten. Dítě?

„Jsi... Jsi vdaná?“

Najednou ho zamrzelo, že ho tak zradila, že snad už patří jinému. A ještě s dítětem. Ale není všem dnům konec. Vybojuje si ji.

Pak zazněla jasná odpověď: „Ne, nejsem vdaná.“

Pláč utichl a zaznělo tiché mlasknutí.

Představil si ji jako madonu. Šťastný úsměv, dítě u prsu. U prsu?

Pocítil vzrušení. Zatoužil ho spatřit. Vykročil směrem k paravánu.

Podlaha zavržala.

Zaslechl tichý, konejšivý zpěv. Tak krásný hlas! Přál si, aby ho vískala ve vlasech, laskala ho, hladila a...

Už byl na místě. Pohodlně seděla na křesílku, šaty rozhalené. K běloskvoucímu nadru měla přitisknutou malou postavičku. Pocítil chuť se taky přísát.

Pak se zarazil: „Čí je to tedy dítě?“

Cukla sebou, znepokojena jeho blízkostí.

„Tvoje, drahý.“

Odskočil jako zasažený bleskem.

„Mo-je? Jak moje? Nic jsi mi neřekla!“

„Opustil jsi mě ze dne na den. Beze slova rozloučení. Na nic ses neptal! To už jsem pod srdcem nosila tvou dceru!“

Ovládl ho vztek.

„Nesmysl. Vždyť jsem odešel už před třemi lety. Nejsem odborníkem na nemluvnata, ale copak takhle vypadá tříleté dítě?!“

Usmála se: „Vypadá. Podívej se!“

Odtrhla kojence od bradavky, až to mlasklo, a přistrčila ho směrem k němu.

Ta malá věc sebou vrtěla v peřince. Vypadala jako vyschlá mumie: vysedlé lícní kosti, místo očí hluboké tmavé otvory.

„Umřela mi,“ pronesla náhle zhrublým hlasem, „umřela ve čtyřech měsících. . Byla jsem na ni úplně sama. A ona mi umřela. Ale láska i nenávist jsou silnější než smrt. Každou noc ji chodím kojit. Každou noc ji polaskám, než ji vrátím do jejího lože.“

Smutně se pousmála a pak ji položila do malé rudě polstrované rakvičky stojící vedle křesla. Sehnula se k ní a políbila ji na tvář. Pak zaklopila ozdobné víko.

On tam stál, oči vyvalené, srdce bušící až někde v krku. Hlava se mu točila, nohy podlamovaly. To je snad sen! Šílený sen! A on se z něj musí probudit.

Sofie se narovнала a přikročila až k němu. Cítil z ní levandulové mýdlo a... pach rozkladu.

„Trpěla jsem. Ach, hrozně jsem trpěla,“ sípala. Její tvář se scvrkla, zežloutla, oči se propadly. „A pak jsem to skoncovala. Nebylo proč žít. Snoubenec mě opustil pro peníze, dítě umřelo, myslela jsem, že se mi sesypal celý život.“

Vztáhla k němu kostnaté ruce: „Ale nenávist k tobě, ta zůstala. Dobře, že jsi přišel.“

V záchvatu pudu sebezáchovy zmobilizoval všechny síly. Prudce se otočil, překotil paraván a prodral se ven z místnosti. Za zády mu zazníval jedovatý smích: „Pomstě neujdééš!“

* * *

Náhle ho obklopila tma. A ticho.

Všechno to byl jen zlý sen?

Určitě.

A právě teď se probral.

Znovu zaregistroval kontury. Nenacházel se na ulici, v chladu a mlze, ale na dobře známé chodbě jejich přepychové vily.

„Haló, Roberte?“ zazněl hlas z ložnice. „Něco se děje?“

Betty! Ona žije!

Snad se mu to všechno opravdu jen zdálo. Snad nakonec ani neudělal to, co zamýšlel.

„Ano, miláčku. Všechno je v pořádku!“ vykřikl.

„Tak pojď ke mně!“

Vstoupil do místnosti. Tam ho čekalo déjà vu. Ležela přesně tak, jak ji zanechal: oči zavřené, ruce složené na prsou. Snad jen šátek držící spodní čelist byl uvolněn.

A svíce poklidně hořely.

Byl zmaten. Co ten hlas?

Z kapsy saka vytáhl krabičku a šňupl si bílého prášku.

Vtom ze salónu zaznělo odbíjení sloupkových hodin. Od té chvíle, co manželka přestala dýchat, už potřetí.

Žena sebou cukla a rozevřela doširoka oči. Pak, jako by byla nějakou čerstvě nataženou mechanickou hračkou, se prudce posadila.

„Kde jsi byl, drahý?“

„Já... já...“ koktal.

„Jsi poněkud zmatený. Ale to je normální, po takovém otřesu. Umřela ti žena, vid’?“

Vyjeveně na ni zíral. Dělá si snad z něho legraci? Prokoukla snad jeho záměry? A jak to, že...

„Chápu, potřeboval jsi peníze. Na hazard, na kokain. Na to jsem ti byla dobrá. Mě jsi nepotřeboval, jen peníze, vilu, fabriku...“

„Ale, miláčku,“ zaskuhral, „to bude nějaké nedorozumění...“

Zamrkala na něj: „Pojď, polib mě.“

Asi smíření, napadlo ho. No nic, otráví ji jindy, jen bude muset zvýšit dávkování.

Jako omámený se k ní sklonil, rty se spojily. Její ruce se mu ovinuly kolem krku. Překvapil ho mrazivý chlad, který z ní vanul. Ústa připomínala kostku ledu, paže vodního hada.

Na malou chvíli se mu vymanila a zašeptala: „Ten jed působil rychle, zlato, ani mě to nebolelo.“

A v ten okamžik jako by mu ho vstříkla do žil. Tělo mu prostoupil mrtvolný mráz a postupně ochromoval jednotlivé orgány. Jen nehybná hlava zůstávala překvapivě čistá. Náhle věděl, že umírá, a vnímal to ještě několik následujících hodin, aniž mohl cokoliv učinit.

Manželčina mrtvolná ústa se stáhla do ironického šklebu. Vysmívala se jeho bezmoci a utrpení.

Pak zaslechl slabé mlaskání. Koutkem oka zachytil ve dveřích umrlou Sofii s dítětem u prsu a pobaveným úsměvem ve tváři. Ta aby tady chyběla!

„Vy zákeřné zmije!“ zaklel v duchu. Jeho duševní muka to však nikterak neulehčilo. Ano, byl to dlouhý a bolestný odchod ze života.

* * *

Druhý den ráno se do vily vrátilo služebnictvo, vystrnaděné večer pod nejrůznějšími záminkami, aby měl klid na provedení svých nekalých záměrů.

Staříčkový majordomus ho našel, jak bez známek života spočívá na mrtvole manželky. Jeho tvář zračila krajní zoufalství.

Věrného služebníka to dojalo. Tak madam zemřela a milostpánovi to zlomilo srdce, rozvažoval. Jaký jemnocit! Jaká láska! Byl to dobrý muž!

A zamáčkl slzu v oku.

MINULÉ ŽIVOTY

Evžen Koutník nikdy nevěřil v nadpřirozeno, zázraky, stěhování duší a podobné pitomosti, jak tomu rád říkával. Proto se dostal ve vlakovém kupé do ostrého sporu s mužem, který soustředěně studoval knihu nesoucí provokativní název *Minulé životy*.

„Jak může někdo věřit takovým blábolům!“ rozčiloval se. „Nějaký vypočítavý šílenec to sepíše a kdejaký blbec to potom koupí. A co víc! Propadne tomu a začne tyhle úchylnosti šířit! Já bych to trestal! Já bych za to sekal hlavy!“

„Promiňte,“ pronesl klidně onen muž, „jako spoluautor zmíněné knížky se musím ohradit. Jedu na přednášku, proto si text znovu pročítám. A na té akci budu dokazovat—“

„To známe! Dokazovat! Cha! Vypukne davová hysterie, živná půda fanatismu! Podívejte se, jak uměl lidi zblbnout takovej Hitler! Kdepak! Zkuste mi to teda dokázat v klidu. Tady a teď. Třeba,“ ukázal na svého mopslíka, pohodlně rozvaleného na klíně. „Kým byla v minulým životě třeba tady Kikina? Nebo zvířat se snad ta vaše teorie netýká?“

„Ale týká. Jen bych musel psa zhypnotizovat.“

„Tak to, sakra, udělejte, co se může stát? Dyť už stejně skoro chrápe!“

„Dobře. Ale nese to s sebou určité riziko. Duše zvířete se může na určitou chvíli zaseknout ve své bývalé entitě a chovat se, jako by byla v původním těle.“

„Nevadí, zkuste to.“

„Může to být nebezpečné!“

„Ale kuš! To jsou jen kecy! Vy jen nechcete, abych ten váš podvod prokoukl!“

Muž přivřel oči a temně zavrčel: „Dobrá, budete mít, co jste chtěl.“

Pak jemně uchopil mopslíkovu hlavu a uhrančivě mu pohlédl do očí.

* * *

Zhruba za čtvrt hodiny do kupé vstoupil průvodčí:
„Jízdenky prosím!“

Muž odložil knihu a podal mu lístek.

Železničář se zle zakabonil: „A co to zvíře?“

„Není moje.“

„To chcete říct, že cestuje mýrnix týrnix samo?“

Muž pokrčil rameny: „Páníček na chvíli odběhl.“

„Zasloužil by kriminál,“ pokýval hlavou průvodčí,
„takhle tejrát němou tvář. Copak to nevidíte? Ten pes je enormně nadmutej. Má břicho, jako by spolknul barel.“

Autor Minulých životů sklapl knihu a smutně pohlédl na podlahu.

V mopslíkově obřím břiše se cosi zmítalo, zatímco pes zřetelně syčel a snažil se omotat kolem železničářovy polobotky.

NA BETON

Vítr se opíral do stromů, jejich koruny strašidelně šustily, kvílely a hučely. Přes jasnou tvář měsíce co chvíli přebíhaly černé stíny. Naštěstí nepršelo. Vladimírovi se motaly nohy, v hlavě jako by se mu přesouvalo závaží, šněroval okresku od jednoho kraje ke druhému. Měl štěstí, že po půlnoci tu už nic nejezdí. Inu, vesnička, v níž lišky dávají dobrou noc. Po takové vždycky toužil. Chtěl klid, za okny les, zahrádku...

Ted' to měl. I s úroky. Húúúúú! Fujavec halasně proletěl listovým mohutných lip u vrat hřbitova. Zavržala rezavá litinová brána, zasténala uvolněná taška na střeše zdejšího kostelíka. Snad se mu i tohle místo posledního odpočinku vysmívalo.

Možná je blbec. Spíš ale neskutečný smolař. Dostal se do toho nevinně. Koupil tady pozemek. Za pakatel. I když pro něj i ten pakatel nebyl rozhodně málo. Věra mu to rozmlouvala. Bála se, že se zadluží. Že přijdou o všechno.

„Blázníš,“ říkal, „takováhle příležitost se musí popadnout za pačesy, „mám solidní místo ve firmě, hypotéku v pohodě splatím za deset let.“ Vždycky jen pokrčila rameny. Takže za to může on, jenom on.

Pohltil ho les. Ted' to šumělo vysoko nahoře, ve špicích smrků. Dole byl klid, možná až přílišný. Do hlavy se mu draly samé nepříjemné myšlenky. Ani ten tuzemák je nezaplašil! Náhle uslyšel nakřáplý hlas nebožtíka otce: „Nikdy se nepouštěj do stavby

baráku, to ti zničí rodinu!“ Chtěl by alespoň fiktivně něco smysluplného odpovědět, ale nebylo vlastně co. Táta měl pravdu. Ještě že se toho nedožil!

V temnotách lesa cosi zašustilo. Zastavil se a chvíli vrávorál na jednom místě. Připadal si jak na kolotoči. Pokud by jen na nepatrný moment zavřel oči, určitě by se zhroutil na hrbolatý asfalt jak hadrový panák. A tak radši zíral do tmy. Aby tak vyběhl divočák, napadlo ho. Možná by se to aspoň vyřešilo. Nedělo se však nic.

Silnice ho po pár desítkách metrů vyvedla z lesa. Vpravo v poryvech větru šplouchal rybník, vlevo se vypínala stráň. Ano, to prokleté návrší. Prý Růžový vrch. Spíš Hrob všech nadějí.

Nejprve minul malebnou vilku postavenou těsně po válce. Stála tu, krásná a ztepilá už tolik desítek let! Původní omítka, neporušená a čistá. Bez jediné vrásky, bez jediné prasklinky. Pro něj záhada nad záhadou, i když po dnešní debatě v hospodě trochu poodhalená.

A pak... Jeho hacienda. Palác hrůzy. Betonové peklo. Přitom měla vypadat stejně malebně, ne-li malebněji než sousedovo sídlo. A stavba šla od ruky. Tedy do určité chvíle. Jezdil sem víkend co víkend, aby dřel a otročil na svém snu. Věra vždycky brblala: „Zas budu doma sama.“ Ale že by mu chtěla pomoci? To nikdy. Říkal jí, že buduje jejich ráj, načež se dozvěděl, že to je spíš jeho ráj, když si to tak pěkně vymyslel. Jí že by stačil panelák. Ale nerad by jí křivdil: když se tam už dalo přespat, občas mu v nedokončené kuchyňce připravila svačinu.

Pak přišlo třetí léto... a katastrofa.

„Koukej,“ řekla mu jednoho rána, „tady ti to praská,“ a ukázala na dlouhou jizvu v omítce. Zprvu

myslel, že jde jen o drobnou vadu na kráse, ale brzy se objevily další praskliny. A všechny, ty starší i ty nové, se čím dál víc rozjízďely. Pak zaslechl podivné skřípění. Rychle vyběhl ven. Zvenku se na zdi rozbíhal další pavouk. Bylo zle.

Evu už na stavbu radši nevozil, a když se ho na něco k domu zeptala, zareagoval jen temným mručením. Zpočátku se tomu snažil čelit sám. Kolem domu betonoval věnec dalších základů, hlubších a širších, zesílil stěny, použil víc prefabrikátů, ale stejně se nedařilo. Plomby přelepené přes praskliny byly obden přetržené.

Pak pozval statika, svého známého. Ten mu dal přátelskou radu: „Zboř to a pozemek prodej. Celej ten svah se hejbe. Stačilo pár suchejch roků, ten jíl se seschl, popraskal a stal se nestabilním. Ani déšť už ti nepomůže, hochu, blbá investice.“

To se lehko řekne. Ten prokletý svah ho stál pár babek, ale ten barák slušnou hypotéku. Vždyť už byl skoro hotový! Navíc do firmy přišel nový šéf, přehodil ho na nižší post a zdroj peněz začal vysychat. Inu, pak si něco plánuj!

Moc dobře věděl, že jak se to dozví Věra, tak s ním končí. Cítil se jak gambler, jako zloděj, jako podvodník. Strhl do té žumpy i manželku. Posedlo ho zoufalství. Jezdil na oko stavět, ale místo toho se pravidelně opíjel v hospodě. A při tom přemýšlel, že by si mohl jednoho pěkného večera hodit mašli tady v lese. Je tu pěkná příroda. Umřel by uprostřed hvozdů nad borůvkám a pěkně rostlými hříby. Malebná smrt!

Ale dnes to nebude, zauvažoval při onom návratu z hospody, dnes se ožral a hrozně fouká, dnes by ani na tu přírodní šibenici nevyšplhal.

Navíc právě dnes získal novou, byť pochybnou naději.

Přišel s tím Ruda, když se mu v opilecké sebelítosti přiznal k celé té hrůze s hroutícím se domem.

„A víš, co mě sere nejvíc,“ dodal, „že starý Knajfloví maj tu svou výstavní vilku pár desítek metrů vedle v úplně stejným svahu a na baráku ani prasklinka. Byl jsem se na to schválně podívat. Jak je tohle možný? Vždyť já už mám základy tak hluboko, že bych moh zbudovat protiatomovej kryt pro celej okres.“

„Hele,“ odpověděl Ruda, „já ti něco řeknu.“

A poručil oběma velkého frťana vodky. Když do sebe štamprle obrátil a zhluboka odkašlal, vyklopil mu to: „Tady ve vsi se to ví už léta, ale ty seš tu vlastně novej, takže jsi nejspíš vo tom nic neslyšel.“ Mluvil takovým tlumeným konspiračním hlasem, v přímém rozporu se svými předchozími slovy o všeobecném povědomí o dané věci. „Táta starýho Knajfla, byl zdejším zvěrolékařem. Léta měl přezdítku Frankenstein. Teda do války a nikdy ne do vočí, samozřejmě. Po válce mu zas neřekli jinak než Mengele. Prej dělal se zvířatama různý hokusy pokusy, vlastně je ani neměl rád. Na rovinu: byl na ně permanentně nasranej. Ale jinej z tohodle fochu tu nebyl, tak se nedalo nic dělat. Nechceš, aby ti miláček pošel? Dej ho k Mengelemu. Prej si doma operoval svoje vlastní zvířata, jen tak pro radost. Sem tam náký sešil k sobě, jiným amputoval nohu, píchal jim kdejakej sajrajt. Popelnice jim permanentně smrděla zdechlinama. Sám tvrdil, že každá válka vyžaduje voběti a tohle že je jeho válka s nemocema. Za války se Mengelemu, teda tehdy ještě Frankensteinovi, narodila dcera. Byla – jiná. Postižená. Hodně postižená. Zrůda. Můj táta ji prej viděl jen asi jednou, dvakrát. Vypadala hrůzostrašně,

vydávala příšerný skřeky, naštěstí ji většinou schovali doma. Říkalo se, že svou starou v těhotenství dopoval nějakým vitamínama pro zvířata a takhle se mu to vymklo z rukou. Myslím, že i Mengele se za dceru styděl a chtěl se uklidit stranou. Tak si hned v sedmačtyřicátém postavil tuhle vilku na úpatí Růžovýho vrchu, stranou, za vesnicí. Těžko říct, kde na to zrovna tehdy vzal prachy a stavební materiál. A prej měl taky problémy s praskajícím základem a stěnami. Dokonce to chtěl vzdát. Ale pak se něco stalo. Barák vyrostl během pár měsíců a ani se nehnul, až doteď.“

Vladimír smutně povzdychl: „No, tos mně toho řek, ty vole!“ Věřil, že se dozví praktický návod a místo toho jen zbytečně vypočetl místní bezzubou historku.

„Ale,“ dýchl na něj Ruda omamné výpary z dalšího štamprlete, „ted' přijde to hlavní: právě v té době zmizela Agnes.“

„A-gnes? A to je jako kdo?“

„No přece ta holka. Ta jejich dcera, postižená, jak jsem ti říkal.“

„Aha.“

„Prej ji dali někam do ústavu.“

„To se tak dělávalo. A co?“

„Hovno do ústavu. Copak ti to nedochází? Co dávali v dávnejch dobách do zdiva, aby jim hrady a mosty vydržely, co?“

„Vejc?“

„To taky. Ale hlavně: zazdívali tam lidi. Třeba na Svojanově, tam nám to říkal průvodce. Prej je zahrabávali i do hrází rybníka, aby nepraskly.“

„Kecáš!“

„Nekecám. Klidně si to najdi na internetu.“

„A ty myslíš... že jako Mengele tam zazdil...“

„Jasně. Byla jim jen na obtíž. A barák dodnes stojí. Pak si pořídili ještě syna. Zdravýho.“

„Starýho Knajfla.“

„Jo.“

„No, díky,“ Vladimír se zklamaně vysmrkal do obrovského zmuchlaného kapesníku, „to je... fakt rada.“

* * *

Tohle všechno si v hlavě přehrával, když vrávorál před svou zjizvenou novostavbou. Náhle ho rozklepal další závan větru, buď o něco silnější, nebo výrazně chladnější než ty předchozí. Hbitě vklouzl do dřevěného přístřešku zbudovaného ještě před zahájením stavebních prací na kraji pozemku. Naštěstí se nacházel v dostatečné vzdálenosti od rozestavěného torza, takže nehrozilo nebezpečí, že by se ocitl během noci pod sutinami své bohatě dimenzované stavby. Schoulil se do hromady dek. To to dopracoval! Vedle stojí nejdražší zřícenina ve střední Evropě a on tu tráví noc jako bezdomovec. Znovu mu v uších zněl Rudův hlas: „Co dávali v dávnejch dobách do zdiva, aby jim hrady a mosty vydržely, co?“ Jo, už to slyšel. Ale byly to přece pověsti. Kecy. Výmysly. Nebo ne?

Koukl na displej mobilu. Pokrytí nebylo ideální, ale nakonec se podařilo vyhledávač načíst. Hodil tam slova: „zazděný člověk“. A čekal. Kolečko se točilo, točilo a točilo a v okamžiku, kdy měl pocit, že už je skoro v limbu, že ho to uspalo jako psychoanalytikova spirála, vyjely desítky článků. Tak je to fakt: Svojanov, Lipnice, Veveří, Rychmburk...

Venku přestal kvílet vítr. Vylezl ven a zhluboka se nadechl. Asi je magor, ale co jiného ho může

zachránit? Když v zoufalé situaci vyzkoušíte všechny racionální možnosti a stejně to stojí za houby, nezbyvá nic jiného, než zkusit to nadpřirozené. Nad hlavou měl obří svatozář Měsíce a před očima mu projížděl orloj různých postav, které by se mohly stát oním magickým svorníkem jeho rozpadajícího se domu.

Když odbila druhá hodina, měl vše promyšleno. V okamžiku, kdy se chystal vklouznout zpět do svého přístřešku, zazněl od vilky Knajflových kvílivý zvuk připomínající pláč šíleného dítěte. Vytřeštil oči tím směrem. Dům byl temný. Uvědomil si, že majitelé už několik týdnů dlí na dovolené v Chorvatsku. Na nepatrnou chvíli ho zachvátila mrazivá hrůza. Představil si ono strašlivě zdeformované tělo zazděné kdesi ve stěně, jak zatíná drápy do malty a cihel a vyráží ze sebe příšerné zvuky děsu a zloby.

Pak si ale vše racionálně vysvětlil jako mrouskání koček a v absolutním klidu se odebral na kutě.

* * *

Seděl v autě a přemýšlel, zda má vše připraveno. Kolem už bylo šero, nicméně on čekal, až krajinu zaplaví černočerná tma, což v létě trvá nekonečně dlouho. Navíc ten měsíc. Osvětloval krajinu jak reflektor jeviště. Byl úplněk a obloha proti včerejšku úplně jasná. Mohl by počkat, až se změní na nepatrný srpeček nebo přitáhnou mraky, ale po ranní kontrole trhlin zdiva si nebyl jistý, zda dům snese jakýkoliv odklad. Taký si uvědomil, že tam, kde provede tu delikátní operaci, bude nebeské světlo zakryto rozložitou smuteční vrbou.

Ve včerejším alkoholovém zoufalství zvažoval, koho obětovat k záchraně stavby. S určitou mírou nadsázky ho napadl tchán, když jeho manželka, prototypický příklad tchýně – svině, už byla před několika lety

úspěšně zpopelněna. Neznal totiž zbytečnějšího člověka, ani čaj si bez pomoci statného asistenta nedokázal uvařit. Přitom měl vždycky v zásobě miliony rad do života.

Krátce zauvažoval o svém šéfovi. Zasloužil by si to, paznecht jeden! Ale, kdo by ho zaměstnával? Ještě by mohli zrušit firmu.

Tak dál... Bezdomovci od kosteleckého nádraží. Komu by scházeli?

Ale ne, nedovedl si představit, že by měl kohokoliv zabít, aby ho mohl poté umístit do základů. I když by se to možná, kdyby to prasklo, dalo s trochou dobré vůle a s kvalitním advokátem, vykládat jako sebeobrana. Sebeobrana před finančním úpadkem.

A pak mu to docvaklo. Proč by měl někoho zabíjet, aby ho zazdil? Vždyť mrtvých je dostatek. Dokonce nadbytek. Mnohonásobně víc než živých obyvatel planety. A ti umrlci nikomu fakticky nechybí. Možná by stačil popel z urny. Jednu takovou mají doma. Právě s tchýní. Dovnitř by potom nasypal popel z táboráku, žena by to stejně nepoznala. Ale jak tu starou čarodějnici znal, byla by mu schopná i v sypkém stavu barák spíš zničit než zpevnit. Tak to tedy ne!

No, mohl by tam naházet půlku urnového háje z okresního města. Kdopak kontroluje obsah oněch schránek? Ale tak nějak tušil, že ten prášek na jeho zříceninu stačit nebude.

Chtělo by to celé tělo, které nikdo nebude hledat.

A pak si na jedno vzpomněl. Předevčírem byl pohřeb, kterého se s pohnutím zúčastnil. Ano, to bude to pravé! Kdo ti může zpevnit dům líp než mrtvý kamarád?

Mezitím se setmělo. Otočil klíčkem v zapalování a motor se rozbublal. Vyrazil směrem ke hřbitovu. Stál o samotě za Újezdem, večer tu nikdo necho-
dil, ani neměl proč. Znovu si to ověřil právě včera, když vrávorál z hospody domů. Brána se nezamykala a hrob rodiny Valentů stál v zákoutí obklopeném tújemi, jimiž jeho majitelé rozhodně nešetřili. A před měsíčním svitem ho chránila zelená chapadla smu-
teční vrby. Ideální místo. Ideální oběť.

Ležel tu Rostislav Valenta zvaný Notor. Pěta-
padesátiletá oběť alkoholismu. Veselý kumpán ze
zdejší hospody. Náhle ho ranilo. Ani se tomu nedivil,
chlatal a kouřil totiž první ligu. Čest jeho památce!

Umrlec by měl být ještě homogenní, ležel tu kra-
tičce. Postavou vždycky připomínal spíš cigaretu
nebo suchou haluz, pravda s menším pivním mozo-
lem, takže nebude těžký. Vladimír se navíc prozře-
telně vybavil rukavicemi, takže se nenajdou otisky.
Ne nadarmo sledoval svého času televizní kriminálky,
než mu veškeré volné chvíle sežrala ta prokletá stavba.

Když po činu Rostovu posmrtnou schránku zase
uzavře, nikdo se po jeho těle nebude shánět. Možná
léta, možná nikdy.

Stál nad kamennou deskou s vytesaným křížem.
Čeká ho pěkná fuška. Na tu je ale zvyklý. A když se
to povede... Ta perspektiva mu vlila energii do žil.
Pustil se do toho. Do loupeže mrtvol.

Odsunutí bytelné náhrobní desky ho opravdu stálo
hodně sil, ale zvládl to. Měl kondičku utuženou tou
beznadějnou, nekonečnou stavbou. Víko rakve zajis-
tili jen ledabyly, určitě je ani ve snu nenapadlo, že by

o mrtvolu nemajetného a nehezkého starého mládence mohl mít někdo eminentní zájem. Když truhlu otevřel, měsíční svit probleskující skrz větve smuteční vrby odhalil kontury těla. Umrlec byl vyhublý, i pivní Říp zmizel. Skoro by ho nepoznal. Po hospodě se pohyboval jen v umaštěných montérkách, na hlavě stejně kvalitní kšiltovku. Tady ležel navlečen do saka a bílé košile, snad aby měl do pekla společenský úbor. I lakýrky mu narvali. Do kumpánovy tváře se moc dívat nechtěl, nicméně nakonec k tomu, proti jeho vůli, došlo v okamžiku, když překlápěl trup na připravenou deku. V tom obličej, který Rostu připomínal už jen velmi vzdáleně, spatřil cosi nepatřičně, až děsivě vážného. Přitom nad pultitrem Notor vždycky překypoval halasným veselím a přisprostlými vtipy. Snad to dělaly vystouplé lícní kosti a výrazně tmavé kruhy kolem očí. V ten okamžik se ze střechy hřbitovního kostela snesl jakýsi noční dravec a hlasitě zaskřehotal. Vladimíra obešla hrůza, náhle pocítil neskutečný strach, že umrlec nadzdvihne víčka, upře na něj vyhaslé oči a z jeho ztuhlých čelistí se ozve skřehotavý hlas: „Proč mě budíš, vole?“ Cíp deky mu proto okamžitě přehodil přes tvář. A pak ho zabalil jak nemluvně do povijanu. Nebo spíš jak marjánu do jointu.

Když děsivý balík nasoukal do kufru auta, staříčkový Forman, kterého používal na převoz stavebního materiálu, zaskřípal a podklesl. Jako by si povzdychl, že na pohřby není zařízen. Ale byl, zadní sedadla jeho páníček zhruba před rokem odstranil. Naštěstí.

Pak už jen zbývalo zahladit stopy svého zločinu. Dal si záležet, připadalo mu, že ve výsledku vše vyhlídí tak, jak to bylo před jeho loupežným vpádem. Nezapomněl ani na hrabičky k úpravě písčité stezky

vedle hrobu. Prostě to vyšlo! Je fakt šikovný! Kdyby ho tak viděla Věra! No, vlastně štěstí, že ho neviděla. Že ho nikdo neviděl! Když se rozjel, usoudil, že nejhorší a nejkritičtější fázi má úspěšně za sebou.

* * *

Svítil jen tlumenými světly. Jel pomalu, aby nedej bože někoho nesrazil. Třeba nějaký párek milenců na zapřenou, kteří se v noci scházejí v útrobách temného lesa. Nebo kance. To by bylo horší, to by mohlo znamenat konec celé promyšlené akce.

Občas ho zachvátil pocit, jako by zezadu, z rozšířeného kufru, vycházel jakýsi podivný chlad. Ale připisoval to nervozitě. A chlastu. Samozřejmě, že se nevydal na takovouhle šílenou výpravu čistý. To by asi nedal. Ne, určitě by to nedal.

Po levé straně se ve svitu skomírajících reflektorů objevila Knajflova vilka, Mengele Haus, jak začal dům od včerejška nazývat. A pak už následovalo jeho staveniště. Zastavil, vypnul motor a u přístřešku rozsvítil elektrickou lampu. Před ním se rozprostřel dokonale připravený výkop: šalování i rampa s namíchanou, větší než velkou masou betonu. Však na tom celý den pilně pracoval. Tedy kromě přestávek na svačinu a rum.

Jednalo se o základy verandy, která se dosud hroutila snad nejvíce. Po dobetonování vznikne monolit, který snad odolá i případnému atomovému výbuchu. Abnormální šířku zvolil záměrně, aby se tam vešlo tělo beze zbytku. Co kdyby se jednou hacienda rozšiřovala a z betonu vyčníval kus lidského hnátu!

Na dno jámy naházel z připravené šikmé plošiny slušnou vrstvičku betonu. To bude taková Notorova matrace. Zbytek hmoty připravil na kraj, aby se

mohla takřka samovolně, po nepatrném podnětu, sesunout na tělo. Takže teď nezbývalo nic jiného, než ho tam uložit. Když kráčel k autu, od Mengele Hausu zazněl opět onen šílený vrískot. Tentokrát ho zamrazilo podstatně jemněji. Měl v tom přece jasno: mrouskají se kočky. Nebo neměl jasno? Protože pokud nešlo o kočičí námluvy... Radši neuvažovat!

Vytáhl balík z auta a opatrně ho vlekl k výkopu. Nechtěl, aby umrlec vypadl. Nechtěl znovu koukat do oné přízračné tváře. Nechtěl vidět dlouhé prsty, které ještě před nedávnem každý večer před jeho zraky vzpíraly pŕlilitry v místním šenku. Nechtěl, protože to už nebyl Rošťa. Byla to jen jeho rozpadající se kapota, zatímco všechno to, co z něj dělalo milého společníka, už zmizelo v nenávratnu.

Když položil své břímě na okraj díry, zhluboka vydechl. Vytáhl kapesník a hlasitě vyprázdnil svůj mohutný nos. Čekaly ho jen dva poslední kroky: skutálet balík dolů ve správném směru a pak kopnout do plošiny, aby kvalitní beton tenhle druhý Notorův pohřeb dokončil. A poté čekat, zda magie zapůsobí. I když byl z podstaty racionalista, teď už tomu všemu věřil. Ostatně nic jiného mu ani nezbývalo. Snad jedině ta oprátka.

Od vesnice zaznělo tlumené odbíjení. Vytáhl z kapsy mobil. Pŕlnoc! No, nejlepší čas pro magický rituál. Zaval si z placatice tuzemáku poslední lok a pronesl „Amen!“, byť byl ateista. Kočičí vrískání se ozvalo podstatně blíž, někde za jeho kŕlnou.

Nebylo už na co čekat. Sehnul se se záměrem svrhnout dolů tělo.

Potom došlo k něčemu, s čím rozhodně nepočítal. V okamžiku, kdy po nepatrném impulzu začal balík vlastní tíhou sklouzávat do výkopu mezi šalování, deku

prorazil umrlcův pařát, jen vzdáleně připomínající lidskou ruku, a sevřel kotník Vladimírovy pravé nohy. Muž ztratil rovnováhu a zřítíl se do výkopu i s obětí. Dopadl na deku, nasátou puchem rozkládajícího se těla. V pudu sebezáchovy se rychle vymrštil a zoufale se sápal ven. Hlasivky měl sevřené hrůzou, takže vydával jen tlumené chroptění, věrně kopírující zvuky jeho běžného spánku. Jediné smysluplné vysvětlení celé té šílenosti, které ho v tom momentu napadlo, bylo, že se zcela jistě jedná jen o nešťastnou náhodu, souhru jeho nešikovnosti, opilosti a strachu. Nebo o halucinace, přesněji řečeno dost nechutné halucinace. Zděšení tak začalo postupně opadávat.

A opravdu. Zdálo se, že vysvobození leží na dosah ruky, neboť díra nebyla nijak závratně hluboká. Už se soukal ven, když si uvědomil, že tlak kolem jeho kotníku trvá. Koukl dolů a ke svému zděšení zjistil, že klepeto umrlcova hnátu dosud nepovolilo. Ano, svoboda byla na dosah ruky, jen momentálně záleželo na tom, čím. To už nemohla být náhoda. Děs se vrátil a s ním i zoufalství.

„Ty mrtvý, lež a nevstávej, pánbůh ti pokoj věčný dej!“ V mysli mu vytanul tenhle Erbenův verš, kdesi hluboko v paměti uložený od dob povinné školní docházky. Ale ne! Přece není možné, aby mrtvý...

S odporem zatřásl nohou, znovu a znovu. Po několika okamžicích se démonická ruka sesula na károváný povrch deky.

„Klid,“ zadrmolil ulehčeně, „klid, klid, hochu, přece nevěříš na povídky o oživlých mrtvolách. Kde je tvůj racionalismus? Kde je rozum?“ To už byl půlkou těla venku.

„Tak ty nevěříš v nadpřirozeno?“ ozval se neznámý temný hlas. „A proč tam tedy ukládáš to tělo?“

Zvedl zrak a zjistil, že kousek od výkopu stojí postava. Menší muž v obleku. Nejdřív ho napadlo, že to je náhodný a krajně nevítaný svědek jeho poklesku.

Ale bylo to mnohem horší. Ta bytost měla zetlelou tvář, z níž Vladimíra sledovaly prázdné oční důlky. V ohnilých rukou svírala artefakt připomínající dvě souměrně sešité přední části kočičích těl. Chlupatá věc k němu otočila obě olezlé hlavičky a vydala onen důvěrně známý vrískavý zvuk. Tak houby mrouskání! Mengele se svým monstrem!

„No, no, Felixi,“ pohladil miláčka umrlec, a směrem k Vladimírovi dodal: „Musíš to dokončit, hochu. Jsme takřka bratři ve zbrani. Opravdu to funguje, ale má to jeden háček. To tělo totiž musí být při betonování živé. Tak jako byla moje Agnes.“

Pak k němu přistoupil a přesným úderem shnilé lakýrky ho skopl do výkopu. Tentokrát si Vladimír při pádu vyrazil dech. A pak už ho nestačil nabrat. Nikdy. Shora se na něj začal valit namíchaný beton.

* * *

Ten dům stojí na Růžovém vrchu dodnes.

Nikde ani prasklinka.

KVÍLENÍ DIVOŽENEK I

Až tento budete číst tyto řádky, nebude mě již mezi živými. Splním tedy slib, který jsem kdysi dal. Až do své smrti jsem o tom s nikým nepromluvil, a to i přesto, že mě ty události mnohokrát pronásledovaly ve snech, trýznily mne úzkostmi a pocitem viny. Pravda, čas, ten milosrdný lékař duší, zapracoval, a noční můry postupně slábly, odcházely bych však jako s těžkým kamenem na krku, kdybych se alespoň jednou nevyzpovídal.

Možná, že celé té podivné příhodě nebudete věřit, a vlastně i já, racionální a praktický člověk, zdráhám se ji považovat za skutečnost. Připomíná spíše děsivý horečnatý sen, tím spíše, že se udál za časů španělské chřipky, která tehdy, na konci světové války a těsně po ní, řádila.

Pravda, Oudolí, vesnici, kde jsem učiteloval, tahle nebezpečná nemoc příliš nepoznamenala. Mezi dětmi vyskytlo se asi pět případů a z toho pouze dva skončily smrtí. Přesto vládlo tehdy zvláštní napětí v obci, lidé byli stížení strachem, zejména z nově přichozích, z navrátilců z fronty, z obchodních cestujících, kteří objížděli celé Čechy. Letní hosty netroufl si vzít nikdo, i když by to znamenalo výrazné vylepšení nepříliš dobré hospodářské situace obyvatel.

Tedy za těchto poměrů, jednou pozdě večer, kdosi zatukal na okno mého bytu v přízemku školy. Vládlo léto, byly prázdniny a já měl volno. Četl jsem si právě

nějaké povídky od Beneše Třebízského, které jsem doslova miloval, a pomalu se chystal, že se brzy uložím k spánku.

Na stole roztřepetal se plamen petrolejky a mně po zádech přejelo podivné mrazení. Málokdy přináší takové pozdní a neohlášené návštěvy příjemnou zvěst. Pravda, vůbec mi nepřišlo na rozum, že by snad mohlo jít o zloděje, nebo snad ještě něco horšího. Škola stála uprostřed obce a ponocný tudy pravidelně procházel. Jen jsem čekal cosi mimořádného a neveselého.

Přistoupil jsem k oknu, ale nebylo již nikoho vidět. Vydal jsem se na školní chodbu směrem k hlavnímu vchodu. Už jsem si myslel, že se mi vše jen zdálo, když ozvalo se výrazné zabušení.

Zarazil jsem se a pro jistotu se zeptal: „Kdo tam? Co chcete?“

Ozvalo se zachrchlání. To znal v obci každý, takže jsem již věděl dřív, než zazněla odpověď, o koho se jedná.

„Stáza, pane řídící. Potřebovala bych s vámi mluvit.“

Spadl mi poněkud kámen ze srdce. Pokud by se jednalo o nějaké nenadálé neštěstí, které postihlo některého z mých žáků, nedej bože třeba právě ta prokletá chřipka, řekla by mi to hned. Občas mě zvali dříve, než přijel doktor, jako studovaného člověka, který měl říci co a jak, i když lékařství jsem rozuměl jen částečně. Na učitelském ústavu prodělal jsem kurz zdravotvědy, ale prakticky jsem si mnohé vyzkoušel až na frontě, kde jsem jako mnozí jiní byl svědkem hrůzných výjevů, při nichž stydla mi krev v žilách. Vyvalené vnitřnosti, utrhané ruce a nohy, šílenství kamarádů... No, a vidíte. To všechno mne nakonec poznamenalo méně než události, o nichž právě hovořím.

Pustil jsem ji dovnitř. Vklouzla na chodbu, drobná, špinavá, v rozedraných šatech. Tvář vyhublou na kost, oči pichlavé jak trnky.

Byla to místní bylinkářka, stařena, již místní věřili a svěřovali se jí s běžnými neduhy. Leč na chřipku byla i ona příliš krátká a říkala, že je to trest za všechna ta zvěrstva, která se děla za války. „Mrtví se zlobí,“ komentovala to zasmušile. Pověřiví vesničané věřili, že umí víc, než byliny sbírat a vařit z nich léčivé čaje. I urknout krávu, proklít člověka, když ji nepodároveň pravidelnou almužnou, vyložit budoucnost z ruky. Věděla, že já v její schopnosti nevěřím, takže jsme se stýkali co nejméně. Ale něco na přilepšenou jsem jí také dával, bylo mi jí svým způsobem líto. A je pravda, že proti rozhodnutí okresního lékaře nikdy nic nenamítala.

„Každý máme svou pravdu,“ říkala, „jde jen o to, které víc věříte, neb víra tvá tě uzdraví.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se jí tedy toho osudného večera.

„Máte okamžitě přijít k domkářce Staňkové,“ zaskřehotala.

„Proč?“

„Potřebuje vás.“

„Teď v noci?“

„Právě.“

Vybavil jsem si dotyčnou. Bydlela na úplném konci vsi v nevelké chalupě. Byla to strhaná žena s unavenými temnými očima. Vypadala o mnoho starší, než ve skutečnosti byla. Dřela se na nevelkém kamenitém políčku, neměla o moc víc než Stáza, jen s tím rozdílem, že jí nikdo nikdy žádnou almužnu nedal. Nepotřebovali ji, žila jen sama pro sebe. Určitě ji poznamenalo i to, že její muž narukoval už ve

čtrnáctém roce a z fronty se nikdy nevrátil. Staňkovou jsem občas zahlédl v kostele, ve škole nikdy nebyla. Původně jsem si myslel, že nemá žádné děti, pak se mi ale doneslo, že i v tomhle ji postihla těžká rána. Narodil se jí prý syn, ubohý, snad obrnou postižený, nemocný, o něhož se musela ke všem dalším povinnostem starat. Ve chvíli, kdy odcházel jsem se Stázou, myslel jsem si, že už je určitě na pravdě boží. Málokterý mrzák dožije v tvrdých podmínkách vesnice dospělosti.

Šli jsme tmou. Z měsíce zbýval na obloze je nepatrný srpek, kolem vládlo nehybné bezvětrí. Větvička se nepohnula, nezaševalilo listí. Jako by se čas zastavil a vše zatuhlo u věčnosti. Pes nezaštěkal, noční ptáci ztichli. Nepocítil jsem kamínek pod podešví boty, nepraskla zlomená větvička. Připadal jsem si jako náměsíčný, jako bych se vznášel nad stezičkou vedoucí ke zmíněné chalupě, jako by mě neznámá síla nesla. Něco bylo jinak.

* * *

Noc zatavenou do nehybnosti narušila až stařenina slova: „Už jsme tady.“

Před námi stála chalupa Staňkové, nachýlená směrem k lesu. Uvědomil jsem si, jak dlouho jsem tu nebyl! Za svůj tříletý pobyt ve vesnici jsem do těchto končin zavítal snad jednou či dvakrát. Cesta končila u stavení a za ní se tyčila hradba smrkového porostu, zvlášť v noci vypadající jako naprosto neproniknutelná.

Dveře byly otevřeny. Stáza pokynula, abych vstoupil jako první. Pozřela mě temnota, ještě větší než venku. Ztratil jsem orientaci, náhle jsem nevěděl, kudy jsem vešel a kterým směrem se dát. Zdálo se mi, že stařena zůstala přede dveřmi a zanechala mě napospas černočerné beztvarosti. Snažil jsem se srovnat myšlenky